

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 595/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného spoločnosťou Jurek, advokátska kancelária, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavel Jurek, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Topoľčany č. k. 5 C 37/2018-110 z 12. apríla 2019, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 150/2019 zo 16. októbra 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Cdo 50/2020 z 27. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2020 doručená v elektronickej podobe ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 37/2018-110 z 12. apríla 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 Co 150/2019 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „namietané uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Cdo 50/2020 z 27. mája 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu domáhal proti žalovanému náhrady škody spôsobenej v dôsledku pracovného úrazu. Okresný súd 28. augusta 2018 vydal platobný rozkaz, ktorý bol z dôvodu podaného odporu zo strany žalovaného zrušený. Následne okresný súd uznesením z 15. januára 2019 konanie v časti o zaplatenie úrazových dávok zastavil. Dôvodom bola skutočnosť, že sťažovateľom uplatnené úrazové dávky sú v právomoci Sociálnej poisťovne. Predmetom konania pred okresným súdom zostal iba nárok sťažovateľa na náhradu vecnej škody spôsobenej pracovným úrazom v sume 500 € s príslušenstvom. Sťažovateľ podaním z 5. apríla 2019 vzal žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu plnenia nároku sťažovateľa poisťovňou na základe jeho povinného zmluvného poistenia.

Okresný súd napadnutým uznesením z 12. apríla 2019 konanie zastavil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, odôvodňujúc to tým, že sťažovateľ procesne zavinil zastavenie konania. Výrok uznesenia okresného súdu

z 12. apríla 2019 o trovách konania napadol sťažovateľ odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným uznesením tak, že potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ podal proti namietanému uzneseniu krajského súdu dovolanie. Napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietnuté a žalovanému priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ po podrobnom opise skutkového stavu namieta postup okresného súdu, ktorý napriek tomu, že zo strany sťažovateľa nešlo o bezdôvodné späťvzatie žaloby, konanie zastavil a, vychádzajúc zo zásady procesného zavinenia, náhradu trov konania priznal žalovanému. Sťažovateľ je presvedčený, že jeho nárok bol dôvodný a okresný súd ho priznal tým, že vydal platobný rozkaz. Z tohto dôvodu je rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania v rozpore s § 256 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a s princípom spravodlivosti. Posudzovaný prípad je vzhľadom na priebeh pracovného úrazu aj dôvodom hodným osobitného zreteľa, čo však okresný súd neakceptoval. Podľa sťažovateľa došlo v posudzovanej veci napadnutým uznesením okresného súdu k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Trovy konania v danom prípade vznikli porušením právnej povinnosti okresného súdu, ktorý nemal vydať platobný rozkaz, ale bezodkladne po zistení nedostatku svojej právomoci mal konanie zastaviť.

4. Porušenie označených práv sťažovateľ namieta aj v súvislosti s rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré napriek pochybeniam okresného súdu jeho rozhodnutie potvrdili, resp. odmietli dovolanie. Podľa sťažovateľa je odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu strohé a „*mimoriadne absurdné*“. Vo vzťahu k namietanej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým dovolací súd dovolanie odmietol „*z dôvodu, že dovolanie smeruje proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, pričom podľa názoru dovolacieho súdu nejde o rozhodnutie súdu vo veci samej, ale iba o rozhodnutie súdu procesné*“, poukazuje sťažovateľ na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 387/2019, ktorého odôvodnenie v značnej časti cituje v ústavnej sťažnosti. Podľa sťažovateľa zo záverov označeného nálezu

ústavného súdu vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu v otázke nároku na náhradu trov konania je rozhodnutím konečným a z tohto dôvodu je ho možné považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodu zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prezentuje názor, že najvyšší súd *„interpretoval právne normy v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti ako aj v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií.“*

5. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 5 C 37/2018-110 z 12. apríla 2019 (v petite nesprávne uvádza dátum vydania rozhodnutia ako „16.10.2019“, správne má byť 12. apríla 2019, pozn.), namietaným uznesením krajského súdu zo 16. októbra 2019 a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu z 27. mája 2020, zrušil označené rozhodnutia všeobecných súdov a vrátil im vec na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež žiada o náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej

moci alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým okresný súd rozhodol o nároku žalovaného na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré je aj svojvoľné a nedostatočne odôvodnené, namietaným uznesením krajského súdu (potvrdzujúcim uznesenie okresného súdu o trovách konania) a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

16. Pri posudzovaní tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 523/2014, III. ÚS 514/2017). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, II. ÚS 585/2018, II. ÚS 273/2019).

17. Sťažovateľ mohol proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 12. apríla 2019 podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach posudzovanej veci boli naplnené ústavné podmienky pre aktiváciu princípu subsidiarity, z ktorého vychádza svojou právnou konštrukciou čl. 127 ods. 1 ústavy, keďže krajský súd disponoval právomocou poskytnúť na základe odvolania ochranu sťažovateľom označených práv v rámci odvolacieho konania.

18. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu

19. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

20. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. II. ÚS 695/2014, III. ÚS 589/2017, I. ÚS 122/2019).

21. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku pritom nemožno hovoriť v prípade,

že je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by sa totiž pripustila možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (napr. II. ÚS 232/2019).

22. O tento prípad ide aj vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom podal dovolanie, ktoré smerovalo proti výroku uznesenia krajského súdu o náhrade trov konania, nie teda proti výroku, ktorým sa konanie skončilo (takým bol výrok o zastavení konania vo veci samej). V zmysle § 420 CSP je prípustné dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí (za tam stanovených ďalších podmienok, pozn.). Ústavný súd si je vedomý toho, aj keď to sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol, že vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu odvíja sťažovateľ lehotu na jej podanie od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté, a preto je z hľadiska zachovania lehoty potrebné, aby ústavný súd pri svojom rozhodovaní zbral do úvahy dôvody odmietnutia dovolania.

23. Ústavný súd musí konštatovať (pozri ďalej bod 29 tohto uznesenia, pozn.), že sťažovateľ podal mimoriadny opravný prostriedok, teda dovolanie, proti namietanému uzneseniu krajského súdu, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o trovách konania, hoci zákon (predtým Občiansky súdny poriadok a ani teraz platný Civilný sporový poriadok) možnosť podať tento mimoriadny opravný prostriedok proti takému rozhodnutiu nepripúšťa. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom.

24. V prípade sťažovateľa nemožno hovoriť o riadnom vyčerpaní opravného prostriedku, a preto nemožno lehotu na podanie ústavnej sťažnosti počítat' od momentu, keď bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie najvyššieho súdu o tomto mimoriadnom

opravnom prostriedku, ale od momentu, keď namietané uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť.

25. Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že namietané uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 13. novembra 2019. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 6. augusta 2020, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov vo vzťahu k uvedenému namietanému uzneseniu krajského súdu.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv namietaným uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) ako podanú oneskorene.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

27. Sťažovateľ v podanom dovolaní zotrval na argumentoch, ktoré použil aj v odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné v súlade s § 447 písm. c) CSP.

28. Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého rozhodnutia, v ktorom najvyšší súd uviedol:

„Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutia v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí,

je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade, ktorú však v dovolaní žalobca (teda sťažovateľ, pozn.) nešpecifikoval... došlo alebo nedošlo.

Dovolanie žalobcu smeruje proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Uvedené uznesenie nepredstavuje rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, ale (iba) rozhodnutie procesné. Nejde ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nakoľko pod takýmto pojmom treba rozumieť také rozhodnutie odvolacieho súdu, v dôsledku ktorého sa skončí samotné konanie o veci (vymedzenej v sporovom konaní žalobcu) bez toho, aby došlo k jej vecnému prejednaniu na odvolacom súde (napr. uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí dovolania proti rozsudku súdu prvej inštancie; uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavené... K tomu pozri tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018, sp. zn. 6Cdo/160/2017 (prijatý ako judikát R 73/2018).

Žalobca ďalej prípustnosť dovolania vyvodzuje podľa jeho obsahu, (bod 2 textu) z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, no v zmysle odseku 2 tohto ustanovenia je v takomto prípade prípustnosť dovolania vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Pretože v § 357 písm. m/ CSP je uvedené uzneseniu o nároku na náhradu trov konania, je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o odvolaní proti uzneseniu prvoinštančného súdu o trovách konania...“

29. Vychádzajúc z citovaného odôvodnenia rozhodnutia o dovolaní, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, ústavný súd konštatuje, že dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté z dôvodu, že bolo neúplné, keďže dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, v dôsledku čoho ani nemohlo dôjsť k meritórnemu posúdeniu jeho výhrad proti namietanému uzneseniu krajského súdu, a zároveň aj z dôvodu, že prípustnosť dovolania, odkazujúc na judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu, proti uzneseniu o nároku na náhradu trov konania je v zmysle Civilného sporového poriadku vylúčená.

30. Z tohto pohľadu považuje ústavný súd právny záver najvyššieho súdu (na rozdiel od názoru sťažovateľa) za ústavne plne udržateľný. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 387/2019 ústavný súd dodáva, že v tam vedenej veci vychádzal ústavný súd z iných podstatných skutočností, ktoré nie sú na aktuálne posudzovanú ústavnú sťažnosť aplikovateľné. V okolnostiach posudzovanej veci nemožno napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces. Zhodnotenie neprípustnosti dovolania najvyšším súdom nevybočuje z ústavnoprávnych limitov kvality odôvodnenia rozhodnutia. Uvedené skutočnosti takto neumožňujú prijať záver o porušení označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

31. Ústavný súd citlivo vníma okolnosti daného prípadu, avšak vzhľadom na konkrétny procesný stav nemá inú možnosť ako ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

32. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu